

- Следващата почивка е на едно изумрудено езеро. То е малко преди да оставим цивилизацията и да започнем активно да използваме нашата собствена двигателна система. Малко снимки. Нещо, което не бях виждал до момента – дърветата, до колкото ги има, са без кора. Преди това бях виждал дърва за отопление и си мислих, че едва ли не някой ги е белил. Не, те са си такива – без кора.

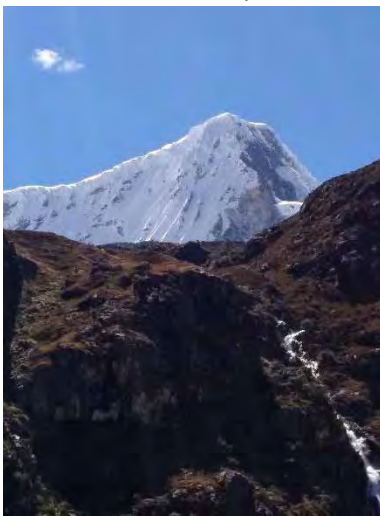
- Следва да отбележим, че по пътя бяхме обект на проверка – правилата се спазват – без лицензиран водач не можеш да попаднеш никъде. Това е добре.
- След около 3 часа стигаме до обширна поляна – тук оставяме автобуса. Нашите придружители бързо хващат няколко магарета, товарят ги с нашите раници, сандъци с провизии, палатки и какво ли още не и след около 30 минути тръгваме. Днес трябва да качим 800 м. денивелация. Алекс предупреди никой да не минава пред него – сигурно има причина.
- Тръгнахме и ... само след 5 минути трябваше да спрем – обяд !!! Добре – обяд, но какъв само !!! Момчетата се развихриха и ... появиха се маси, столове, покривки, чай и ... все едно сме в ресторант. Готвачът беше с бяла престилка и шапка, чиниите, чашите, шансовия инструмент – истински !!! И това всичко до една рекичка – красота. Е това не

бях го очаквал.

- Видяхме и нашия връх Писко – ей къде е – да се пресегнеш и да го пипнеш.

- Тръгнахме нагоре – бавно и с чести почивки. Полека пулсът се ускори – като дадеш газ и моторчето веднага вдига оборотите. Добре – разбрах – от тук нагоре полека. Пътеката е добра – вие се на ляво и на дясно и дава възможност да се отдишаш.
- Тези фурии с магарета ни настигнаха след не повече от 1 час . Вървят на пушка нагоре. Ние по сравнение с тях сме като мравки – нито можем да ходим, нито можем да носим. Сигурно като се качим горе, всичко в лагера ще е готово. Да – първата среща с шерпите е впечатляваща.
- През цялото време пътеката върви успоредно с река, която видяхме долу и която идва от ледниците. Ту е спокойна, ту е водопад.

- След 3ч и 57 мин. сме на поляната където е базовия лагер, който е на 4600 метра. Както и очаквах, палатките са готови. Имаме си палатка-кухня, палатка-столова, палатка –

тоалетна и 7 палатки за нас.

- Чудесата с обслужването продължиха – момчета даваха на всеки тасче с топла вода, малка кърпа и съвет да си измиеш лицето, ръцете и краката, да се преобуеш и облечеш – полека слънцето падаше, а заедно с това и температурата на въздуха. И бяха много прави. Е, дойде ред и на дебелия дрехи. Облякохме термо бельото, нахлузихме панталоните и облякохме дебелия пухенка. Така е по-добре. Подготвих челника и спалния чувал. Над нашия лагер се вижда сградата на последната хижа – цялата от камък и със струйка дим от комина. От тук нагоре няма нищо. А наоколо да искаш върхове ... чуват се и нови възгласи - Чакрараху, Уаскаран – опитай се да ги запомниш ...
- Има и една неприятна за мене изненада – няма покритие за телефоните, няма и връзка със света, а забравих да предупредя Мая, че няма да има връзка с мен през следващите 5 дни. Е, тя ми е умничка – трябва да се сети – дано !!!
- Дойде вечерята – обслужването отново е на ниво – за тези условия, в които сме е направо супер !!! В столовата има и осветление. Поднасят ни първо, второ – нямам думи. Има чай, кафе и каквото още можеш да се сетиш. Браво, браво на момчетата!!! Вече е тъмно – малко разходка на челник по поляната и в палатката. Мушкам се в чувала така както съм си – е без обувките де. Не е студено, но не и топло – капсулирам с качулката на чувала и съм заспал – е на пресекулки – все пак е 4600 метра. Важно е да отбележа, че до тук човек може да се качи с половинки туристически обувки без проблем. Това беше и съвета на Тигърчето Алекс – да е жив и здрав !!! Вземете уормъри за краката и ръцете на мен не ми потрябваха, но е добре човек да ги има за всеки случай.
- Малко се чудих как ще се оправя през нощта, ако се наложи да правя нещо, но много не ми мислих – каквото ще става, ще става. Гонда Вода – нали ?!?!
- По едно време, все пак се наложи да видя как е времето навън. Пипам върху чувала – скреж, пипам платката – пак скреж. Какво става ??? Навън е около минус 5-6 градуса – студеничко е. Небето е ясно и звездите те удрят по главата. Дренирането мина без проблем – колко е хубаво в чувала ☺.

26 юни 2017 г.

- Разбрах защо е имало скреж в палатката – трябвало е да отворя коминчето отгоре – иначе цялата влага от дишането ми остава вътре и се превръща в скреж и ...се лепи навсякъде. Утре няма да е така ☺. Човек се учи, докато е жив !!!

- Има и неприятни новини – Роси не е добре. Ицето се върти около нея като квачка, но какво може да направи. Отгоре на всичко е стъпила в дупка с разни неприятни неща и обувката и не става за нищо. Един от водачите ѝ даде резервна обувка за деня. Дано да се оправи. Изнесох всички влажни неща от палатката на слънце – изсъхнаха за нула време – ами ако нямаше слънце ???
- Днес ни предстои аклиматизация – ще ходим до езеро 69. Като име не ми звучи, но така е тук – всички езера са номерирани и си има само номер – като в затвора – затворник номер
- Хапваме и редицката тръгва. Героите са изморени – личи си отдалече. Ходенето е бавно – в същност няма крачки, а просто си слагаш единия крак пред другия. Добре, че не се навлякох. Слънцето се вдигна и е достатъчно да си по тениска и къси гащи. Скоро групата се разкъса. Напред сме 4-5 човека – останалите изостават – явно езерото ще го видим само няколко човека.
- Отдясно на нашата пътека през цялото време се вижда Чакрараху – ужасно красив е. Виждаме го от различни ъгли, но чувството е едно и също – недосегаем, или поне за мене.

- Този ден имаше два момента, които ще се помнят – вижте ги :